

Lucrarea Duhului Sfânt în formarea noastră

De citit: *1 Samuel 16:7, 11-13; Luca 1:35; Luca 1:4; Luca 1:67; Luca 2:25-27; Luca 3:16; Luca 3:22; Luca 4:1, 14; Luca 4:18*

Am convingerea că Domnul vrea să vă vorbesc puțin despre Duhul Sfânt. Pentru unii dintre voi, ceea ce voi spune vor fi noțiuni elementare, dar s-ar putea să fie de folos pentru alții. Și-apoi, niciodată nu vom trece dincolo de punctul în care avem nevoie să ni se aducă aminte de aceste lucruri care, la urma urmei, sunt cele mai mari lucruri din viața unui copil al lui Dumnezeu. Nu intenționez să analizez în detaliu pasajele de mai sus. Le-am citit pentru a aduce înaintea noastră acest subiect, cu scopul de a arăta măcar ce loc important are Duhul Sfânt în dezvoltarea și realizarea planurilor lui Dumnezeu, precum și în formarea instrumentelor Lui.

Câteva idei false în legătură cu Duhul Sfânt

Aș vrea să încep prin a menționa unul sau două lucruri despre latura negativă a Duhului Sfânt și a Prezenței Lui, și anume ce NU este de la Duhul Sfânt – căci e necesar să ne corectăm ideile în această privință, ca să nu ajungem să fim dezamăgiți în așteptările noastre. Mulți oameni par a avea ideea, vagă sau, dimpotrivă, fermă, că, dacă cineva este cu adevărat plin de Duhul Sfânt și trăiește prin puterea Lui măreață, automat trebuie să rezulte anumite lucruri.

Unul dintre aceste lucruri se referă la faptul că un asemenea om nu va da niciodată de greutate care, pentru el, să fie de netrecut. Prin puterea și înțelepciunea Duhului Sfânt care locuiește în el în toată plinătatea, el cu ușurință va depăși greutățile și va rezolva problemele din viața lui. Sau, un alt lucru: o astfel de viață trebuie să fie scutită, în general, de suferințe și nenorociri. Fiind pecetluit de Dumnezeu, fiind proprietatea Lui, un asemenea om nu poate fi dat la o parte,

respins, alungat și considerat un nimic de către semenii lui. Dumnezeu va avea grijă să nu se întâmple așa ceva.

Astfel de idei într-adevăr există, și, când experiența este contrară lor, apar multe confuzii și întrebări: Este oare Domnul cu noi? Este puterea măreață a Duhului Sfânt în noi și în mijlocul nostru? Dacă Domnul ar fi cu noi în puterea Lui, n-ar trebui oare să fim purtați din triumf în triumf, munții să dispară din calea noastră, greutatea noastră să fie înlăturate și suferințele să nu însemne nimic pentru noi? Și așa mai departe. Ei bine, după ce Duhul S-a coborât peste Domnul Isus la Iordan, au urmat pustia și diavolul. Aceasta s-a întâmplat prin acțiunea directă a Duhului Sfânt. Domnul Isus a fost dus de Duhul în pustie, pentru a fi încercat de diavolul. La fel a fost și cu David. Din ziua în care Duhul Domnului a venit cu putere asupra lui, au început și necazurile lui. Aproape imediat s-a trezit a fi ținta diavolului. Din acea zi el a fost un om urmărit, un proscris. Știm ce mult timp a fost vânat „ca o potârniche în munți” (1 Samuel 26:20). Acest om, peste care Duhul Domnului venise cu putere, a fost urmărit pentru a i se lua însăși viața. Da, el a fost complet lepădat și desconsiderat. La un moment dat, a pierdut orice nădejde de supraviețuire. Doar atâta acum despre omul peste care Duhul Domnului Se odihnește cu putere. Să ne reconsiderăm, așadar, poziția în această privință, nemaîntreținând idei false despre felul de viață pe care îl vom duce dacă vom fi plini de Duhul și dacă puterea Duhului lui Dumnezeu se va odihni peste noi.

Faptul de bază din viața unui copil al lui Dumnezeu

Cele de mai sus reprezintă, foarte pe scurt, latura negativă. Să trecem acum la cealaltă latură, și, pentru aceasta, să o luăm chiar de la începutul vieții creștine – pentru cei care s-ar putea să aibă o înțelegere insuficientă cu privire la ce se întâmplă atunci când devii un copil al lui Dumnezeu. Din nou trebuie să atragem atenția asupra unor idei greșite. Mulți cred că, atunci când devii creștin, nu faci altceva decât să adopți un anumit fel de trăire: se așteaptă de la tine să nu mai faci o serie de lucruri pe care obișnuiai să le faci înainte, și

să începi să faci alte lucruri, pe care înainte nu le făceai. Mergi la străngeri, ai legături cu copiii Domnului, începi să te rogi, să citești Biblia și să faci tot felul de lucruri care sunt considerate potrivite unui creștin. Te încadrezi în toate acestea, iar apoi viața devine o luptă continuă de a corespunde standardului. Te-ai înrolat în ceva și acum trebuie să trăiești la înălțimea așteptărilor. E o luptă în aceasta, dar altceva nu se prea vede. Poate te bucuri de părtașia copiilor lui Dumnezeu. Uneori te simți bine la străngeri, alteori nu! Din perspectiva ta, este o experiență foarte nesatisfăcătoare pe plan launtric. După un timp ajungi să fii foarte obosit și te întrebi dacă, la urma urmei, este ceva în viața creștină.

Ei bine, se pot spune multe pentru rectificarea acestui punct de vedere. Noi trebuie să înțelegem exact ce se întâmplă atunci când într-adevăr devenim copii ai lui Dumnezeu. Să supunem atenției noastre cazul Domnului Isus, deoarece în toate, de la început la sfârșit, El este modelul, reprezentarea întregii vieți creștine. Dacă am fi privit la El ca la o persoană oarecare din lumea aceasta, în zilele cât a fost pe pământ, nu am fi văzut nimic care să arate că El este în mod esențial diferit de orice alt om – în calitatea Lui de persoană din lume. Am fi putut constata că El era un om deosebit și am fi fost impresionați de anumite lucruri din viața Lui, ca în cazul oricărui alt om; dar, în afară de aceasta, nu am fi remarcat nimic diferit. În înfățișarea Lui exterioară se poate că El a fost ca David, un exemplar minunat al rasei umane. Nu știu cum arăta Domnul Isus din punct de vedere fizic, dar David a fost un astfel de om. Dumnezeu îi spusese lui Samuel: „Nu te uita la înfățișarea lui”, și, aproape imediat după aceasta, Cuvântul spune despre David că „era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă”. Semnificația acestui lucru este aceea că, deși nu facem din aspectul exterior un criteriu de evaluare, totuși, s-ar putea să fie ceva destul de bun și în aceasta. Cu alte cuvinte, urățenia nu este o virtute. Însă nu acest lucru este hotărâtor – „Dumnezeu Se uită la inimă”. Nu vă uitați la ceea ce se vede în afară. Și chiar dacă Domnul Isus se poate să fi avut, ca om, un fizic și o înfățișare deosebit de alese, totuși, deosebirea Lui fundamentală de ceilalți oameni nu consta în aceasta. Deosebirea se găsea undeva

în profunzime, ascunsă vederii. Chiar și cei care Îi erau foarte apropiați, care trăiau necurmat alături de El, zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, nu au fost capabili să sesizeze acea deosebire decât mult mai târziu. Probabil ei aveau unele presupuneri – impresii trecătoare; adeseori erau nedumeriți; dar factorul vital era ascuns dinaintea ochilor lor. „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe?” (Ioan 14:9). Care era realitatea, marea deosebire în cazul Domnului Isus? Era legătura dintre ființa Lui interioară și Tatăl Lui, Dumnezeu. Cele două erau într-o unitate desăvârșită, și în acea unitate desăvârșită, ascunsă, tainică, spirituală a duhului Său cu Tatăl se afla izvorul a toate din viața Lui. De acolo pornea toată călăuzirea Lui; El nu a acționat după nici una din metodele specifice oamenilor: sfătuire, constrângere, obișnuință, așteptări, apelul la înțelegere. A respins apelurile adresate Lui cu cele mai bune intenții și cu dorința pentru binele și folosul Lui – chiar și apelul mamei Lui. El avea o unitate interioară cu Dumnezeu, și de acolo Își lua călăuzirea, „Da”-ul și „Nu”-ul pentru toate mișcărilor Lui, pentru orice. El trăia pe această bază, și aceasta a fost marea deosebire interioară dintre Cristos și orice alt om. Și acesta este lucrul care îl deosebește și pe copilul lui Dumnezeu. Cine nu a fost născut din Dumnezeu nu are acest lucru, dar cine a fost născut din Dumnezeu îl are – desigur, la început într-o formă elementară și infantilă – dar îl are, pentru că se obține prin naștere.

Sau să luăm un alt exemplu cu Domnul Isus: El ar fi putut să vină și să ia forma unui om ajuns la maturitate, și să facă lucrarea pe care, altfel, a început-o când a împlinit treizeci de ani. Dar El a început cu nașterea, pentru că noi toți începem de acolo în relația noastră cu Dumnezeu: nașterea din nou. Iar nașterea din nou înseamnă tocmai realizarea, prin miracolul Duhului Sfânt, a unei uniri care nu a existat înainte și care este baza a orice din viața creștină. Datorită acestei realități începi să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut până atunci și încetezi să mai faci lucruri pe care înainte le făceai. Nu este vorba aici de efort, constrângere sau lege, ci de acea lege de viață a Duhului. Astfel, acționezi spontan, nu stai să te gândești. Pe tărâmul fizic nu te oprești niciodată ca să te întrebi dacă trebuie să inspire, ci

pur și simplu inspiri. Asta înseamnă a trăi; și, datorită faptului că ești viu, faci și alte lucruri. Gândești, pentru că trăiești, dar nu e nevoie să gândești ca să trăiești. La fel este și în viața de copil al lui Dumnezeu. Ești viu și, tocmai pentru că ești viu, devii conștient de faptul că nu mai ești atras de anumite lucruri, ci ești atras acum de altele.

Baza educației spirituale

Care este urmarea practică a faptului măreț de a fi viu pentru Dumnezeu? Pe măsură ce înaintăm pe cale, constatăm că acest factor al unității vieții este baza întregii noastre educații. El este natura vieții noastre și, în același timp, este baza educației noastre. David, ca sfânt aparținând Vechiului Testament, nu a fost pe terenul unui credincios „născut din nou”, dar viața lui s-a aflat sub guvernarea Duhului. De aceea, el poate fi folosit ca exemplu legat de tema pe care o discutăm acum. De ce, la scurt timp după ce Duhul Domnului a venit cu putere peste el, David a trecut prin acea perioadă de împotrivire, respingere, suferință, dezorientare, tulburare și disperare? Aceasta este o experiență obișnuită a celor care au Duhul. Chiar și apostolul Pavel – care, fără îndoială, a avut Duhul – a spus, la un moment dat, că „nu mai trăgea nădejde de viață” (2 Corinteni 1:8). De ce se întâmplă asta? Din cauză că această natură a vieții noastre spirituale trebuie desăvârșită. Calea spre bucurie spirituală trece prin întristare naturală. Calea spre înțelepciune trece prin nedumerire totală. Și aceasta nu se face o dată pentru totdeauna, ci se repetă din nou și din nou, iar procesul devine tot mai dur pe măsură ce înaintezi pe cale. Posibilitatea de a înțelege, în mod natural, căile lui Dumnezeu se micșorează tot mai mult, până acolo, încât o revelație divină devine absolut necesară pentru supraviețuire și ridicare.

Am spus: Prin întristare spre bucurie spirituală. Vorbim despre bucurie *spirituală*. Ea este complet diferită de simplu optimism sau altceva de genul acesta. O, este așa de diferită! Te întrebi cum pot unii oameni să se bucure, în pofida situațiilor dificile în care se află. Ei bine, tocmai aici e secretul. Nu este ceva ce poți să explici pe cale naturală, ci este ceva supranatural, divin; este un miracol. Și la fel

este cu orice altceva: înțelepciune, putere etc. Puterea spirituală este un lucru total diferit de puterea naturală. Puterea naturală se micșorează și se termină. Puterea spirituală invadează și chiar vitalizează trupul și mintea. Dar, când lucrarea progresa în viața ta, realitatea este următoarea: dacă Duhul lui Dumnezeu te-ar părăsi pentru o clipă, ai fi complet neputincios, adică ai fi nefolositor pentru orice domeniu practic. Acum însă trăiești printr-o altă putere, care te ajută să împlinești cerințele fizice și mentale impuse asupra ta, deși, pentru lume, ești nebun și slab. Ai fi putut fi altfel. Dacă nu ai fi fost adus la acest nivel, ai fi putut să fii altfel printre oameni, nu nebun. Dar ai ajuns sub mâna Duhului lui Dumnezeu, și El face ca toate lucrurile să fie de la Dumnezeu, să nu fie nimic din tine însuși, nici din punct de vedere fizic, nici mental, nici în vreun alt fel. Este „prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4:6). Și educația continuă, pentru a ni se dezvolta puterea spirituală, ca aceasta să fie energia minții și a trupului, înțelepciunea și priceperea vieților noastre. Se dezvoltă în noi o altă entitate, sau, pentru a ne exprima mai corect, are loc o creștere a lui Cristos în noi, concomitent cu micșorarea noastră.

Dependența de Domnul și responsabilitate spirituală

Încă un lucru. Trebuie să avem foarte mare grijă ca nu cumva să ne formăm obiceiul de a aștepta ca Domnul să facă totul pentru noi din punct de vedere obiectiv. Dacă facem asta, rezultatul inevitabil va fi periclitarea vieții noastre spirituale. *Copilașilor* li se face totul: sunt ținuți de mână pentru a învăța să meargă; dacă se întâmplă să cadă, sunt ridicați imediat; li se explică totul, li se spune totul, se face totul pentru ei, din punct de vedere obiectiv. Ce ai crede dacă ar trebui să procedezi astfel cu o persoană matură? Ar fi ceva complet anormal și greșit. Dar nu e mai puțin greșit nici pe plan spiritual. Totuși, aici se încurcă cei mai mulți. Ei își dau seama că sunt complet dependenți de Domnul – desigur, dependența de El este necesară, esențială și corectă – și apoi, în mod greșit, lasă totul asupra Domnului, deoarece sunt atât de dependenți de El și așteaptă ca El să facă totul. Așteaptă ca El să-i

poarte, să-i sprijine și să le asigure o viață plină de miracole. Lucrul acesta este în întregime greșit, de aceea trebuie să veghem la păstrarea armoniei dintre dependența de Domnul și responsabilitatea spirituală. Cu siguranță aceasta nu este o treabă ușoară.

Aceasta ne aduce la un punct mai avansat. Am lăsat la o parte începutul. Ni se spune că trebuie să fim complet dependenți de Domnul. Pe de altă parte, trebuie să fim oameni responsabili. Cum să împăcăm aceste două lucruri? Cum se poate realiza aceasta în trăirea practică? Adeseori constatăm, în experiența noastră, că Domnul pur și simplu nu face lucrul pe care l-am așteptat. El vrea ca noi să dobândim discernământ ca să putem sesiza când El spune „Da” sau „Nu” în legătură cu un anumit lucru. Când spune „Da”, mergem înainte și acționăm, desigur încrezându-ne în El pentru resursele necesare. Nu așteptăm ca El să facă lucrul respectiv. Dacă, după ce am probat suficient acel lucru în lumina Cuvântului și prin rugăciune, avem în inima noastră mărturia vieții și a păcii că el este după gândul Domnului, responsabilitatea pentru acțiune ne revine. Dacă, din contră, avem vreun motiv să ne îndoim că aceea ar fi calea Domnului, trebuie să procedăm invers. Oricât de mult am dori să facem lucrul respectiv, trebuie să spunem „Nu”; trebuie să refuzăm să fim duși în acea direcție de indiferent ce fel de presiune sau preferință sau dorință personală. Chiar dacă toți ar spune că aceea e direcția în care trebuie să mergem – în sine însuși acesta nu este un temei suficient pentru acțiune. Aici însă trebuie să adăugăm un cuvânt de avertizare. Cele spuse până acum sunt valabile atunci când cel în cauză are cu adevărat o trăire cu Domnul, Îl cunoaște cu adevărat pe Domnul și în viața lui s-a produs o zdrobire suficientă pe tărâmul voinței naturale și al preferințelor și aversiunilor naturale. Domnul Isus, Care a trăit pe această bază și a acționat potrivit acestei legi, a intrat în Iordan, ceea ce reprezintă, în mod simbolic, renunțarea la întregul teren al eului. Mulți oameni adoptă o atitudine de independență pe motiv că ei primesc călăuzire de la Domnul, și de aceea nu acordă nici o atenție spuselor altora. Dar ei nu sunt oameni zdrobiți, iar o astfel de atitudine denotă încăpățănare, neînduplecare, tărie naturală. Noi trebuie să trecem prin disciplină, prin probe, să experimentăm zdrobirea, să

ajungem în locul unde interesele noastre nu mai guvernează, unde dorințele noastre nu mai dictează și unde gândirea și judecata noastră naturale nu mai sunt criteriile de apreciere. Dar, dacă avem o trăire lăuntrică adevărată cu Domnul, apare și responsabilitatea, pe care trebuie să o recunoaștem și să o acceptăm și, astfel, să acționăm sau nu, în funcție de ceea ce judecăm a fi voia Domnului, după ce am analizat lucrurile înaintea Lui.

Atunci Domnul ne vine în ajutor. Noi așteptăm ca Domnul să vină și să acționeze fără noi, în timp ce El așteaptă ca noi să ajungem să dobândim discernământ spiritual pe baza căruia să putem acționa. Când noi ne mișcăm, Domnul începe să Se miște alături de noi, și constatăm că lucrurile încep să se miște, că se produc schimbări. Este minunat cum Domnul lucrează, și noi vedem că tocmai pentru așa ceva ne-am rugat atâta timp – și anume ca Domnul să lucreze. Dar și Domnul, la rândul Lui, a așteptat ceva. Cuvântul vorbește despre „vremea hotărâtă”. David a spus: „Tu Te vei scula și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărâtă pentru el” (Psalmul 102:13). Da, se poate că Domnul are vremea hotărâtă de El, dar, în înțelepciunea Lui infinită și în preștiința Lui desăvârșită, El face ca vremea hotărâtă să se sincronizeze cu o condiție fixată. Noi nu putem explica aceasta, dar așa este. Adevărul este că atunci când sosește vremea Domnului și lucrarea se face, aceasta nu este doar printr-o acțiune a lui Dumnezeu, fără nici o legătură cu alte condiții. Vom descoperi că aceasta se sincronizează cu încheierea unei pregătiri, cu ajungerea la o anumită stare în viața celor vizați, iar vremea hotărâtă este, de fapt, vremea când ei au ajuns la o anumită poziție spirituală. Poate fi vorba de o poziție de dezinteres complet față de propria lor persoană, ei ieșind complet de pe scenă – ultimele rămășițe ale interesului propriu au dispărut și vremea hotărâtă a sosit. Sau poate fi vorba de orice alt lucru. Indiferent însă despre ce ar fi vorba, rețineți că activitățile divine sunt în mod strâns legate de o lucrare realizată în noi și că, deși Dumnezeu singur este Cel care împlinește orice lucru, totuși, acțiunea Lui este amânată până când noi suntem gata să ne asumăm responsabilitatea și să acționăm prin credință.